

От президент
Хенри Б. Айринг

Първи съветник
в Първото Президентство

Призовани от Бог и подкрепени от хората

Като членове на Църквата ние биваме канени да подкрепяме хората, призовани да служат. Преди години един 18-годишен ученик ми показва какво означава да подкрепиш Господните служители. Все още бивам благославян от неговия смирен пример.

Той тъкмо бе започнал първата си година в колежа. Бе кръстен по-малко от година преди това, преди да напусне дома си и да започне да учи в един голям университет. Там като негов епископ служех аз.

Когато учебната година започна, проведох кратко интервю с него в офиса на епископа. Малко си спомням от онзи пръв разговор, освен че той говори за предизвикателствата пред него на новото място; но никога не забравих втория ни разговор.

Помолих го да дойде в офиса ми. Бях изненадан, когато той каза, “Може ли да се помолим заедно, и аз да кажа молитвата?” За малко да отвърна, че вече съм се молил и че очаквам от него да е сторил същото. Вместо това се съгласих.

Той започна молитвата си със свидетелство, че знае, че епископът е призован от Бог. Помоли Бог да ми каже какво трябва да прави той в резултат на важна духовна последица. Младият мъж каза на Бог, че е сигурен, че епископът вече знае неговите нужди и че ще чуе съвета, от който се нуждае.

Докато той говореше, наум ми дойдоха конкретните опасности, с които щеше да се сблъска той. Съветът бе прост, но даден пределно ясно: да се моли винаги, да спазва заповедите и да не се бои.

Този млад мъж, член на Църквата от 1 година, ми преподаде с пример какво може да направи Бог с един ръководител, който е подкрепен с вярата и молитвите на хората, които е призован да води. Този младеж ми продемонстрира силата на закона за общото съгласие в Църквата (вж. У. и З. 26:2). Макар Господ да призовава Своите служители чрез откровение, те могат да работят само след като бъдат подкрепени от хората, на които са призовани да служат.

Чрез нашият вот на подкрепа ние поемаме тържествени обещания. Ние обещаваме да се молим за Господните служители, та Той да ги води и укрепва (вж. У. и З. 93:51). Ние се вричаме, че ще търсим и ще очакваме да почувстваме вдъхновение от Бог в техния съвет и във всяко тяхно действие по време на призованието им (вж. У. и З. 1:38).

Това обещание трябва често да бъде подновявано в сърцата ни. Учителката ви в Неделното училище ще се опита да преподава чрез Духа, но също както и вие, може да допусне грешки пред целия клас. Вие обаче може да решите да слушате и гледате за моментите, когато може да почувствате как

идва вдъхновението. С времето ще забелязвате все по-малко грешки и по-чести доказателства, че Бог подкрепя тази учителка.

Когато вдигаме ръка, за да подкрепим някой човек, ние се ангажираме да работим за някаква Господна цел, която този човек е призван да изпълни. Когато децата ни бяха малки, съпругата ми бе призвана да учи малките деца в нашия район. Аз не само вдигнах ръката си в нейна подкрепа, но също се помолих за нея и после поисках позволение да ѝ помагам. Уроците относно признателността, които получих, за това, което вършат жените и за Господната любов към децата, още благославят семейството и живота ми.

Неотдавна разговарях с онзи младеж, който преди години подкрепи своя епископ. Научих, че Господ и хората са го подкрепили в призованието му като мисионер, като президент на кол и като баща. В края на разговора ни той каза, “Още се моля за вас всеки ден”.

Ние можем да решим всеки ден да се молим за някого, призван от Бог да ни служи. Можем да благодарим на някого, който ни е благословил чрез своята служба. Можем да решим да пристъпим напред, когато човек, когото сме подкрепили, помоли за доброволци.¹

Хората, които подкрепят Господните служители в Неговото царство, ще бъдат подкрепяни от Неговата несравнима сила. Всички ние се нуждаем от тази благословия.

БЕЛЕЖКА

1. Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), стр. 211–212.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

След като споделите посланието, обмислете да прочетете следния цитат: “Господ ще ви направи инструмент в Своите ръце, ако сте смирен, верен и усърден. ... Вие ще получите допълнително сили, когато сте подкрепени от общото събрание и бъдете отделени” (*Преподаването -- няма по-велико призвание*

1999 г., стр. 20). Нека семейството се събере около някой тежък предмет; помолете един човек да се опита да го вдигне. Като прибавяте още хора един по един, поканете и другите членове на семейството да помогнат. Обсъдете какво става, когато всеки помага. Помислете да наблегнете върху съвета на президент Айринг за начините, по които на практика можем да подкрепяме другите в призованията им.

МЛАДЕЖИ

Благодарности на моята учителка от Неделното училище

Името не е дадено

Моят клас в Неделното училище не винаги беше благоговеен. Обичах всяка седмица да слушам урока, но понякога ми се струваше, че останалите в класа не желаеха това. Обикновено те си приказваха или играеха електронни игри, докато учителката ни се опитваше да ни преподава. За жалост, понякога и аз се оказвах част от проблема.

Една седмица бяхме по-лоши от обикновено и в края на часа учителката ни се разплака, защото никога не слушаше урока ѝ. Когато си тръгнахме от класната стая, ми стана жал за нея.

На другата неделя учителката ни обясни, че цяла седмица много се е молила, търсейки напътствие и получа подтик да ни покаже един църковен филм. Тя пусна филма, който беше за живота на Исус Христос и чудесата, които извършил Той.

Докато мислех за филма онази вечер, изпитах неща различно. Внезапно осъзнах, че чувствам Духа, и то по-силно от всякога преди. Незабавно реших да променя живота си, за да стане той по-подобен на Христовия, и си дадох сметка, че преживяването в Неделното училище значително е укрепило свидетелството ми. Толкова съм благодарна за моята учителка от неделното училище и за всичко, което тя всяка неделя прави за класа ни.

Вяра, семейство, взаимопомощ

Обучението при посещение -- една свещена задача

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетените от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот.

Като посещаващи учителки ние имаме да изпълним една важна духовна мисия. “Епископът, който е ръкоположеният пастир на района, не е в състояние да бди над всички Господни овце едновременно. Той зависи от помощта на вдъхновените посещаващи учителки”¹. Търсенето и получаването на откровение кой следва да получи задачата да бди над всяка сестра е съществено.

Вдъхновението започва, когато членовете на президентството на Обществото за взаимопомощ с молитва обсъждат нуждите на отделните хора и семейства. После, с одобрението на епископа, президентството на Обществото за взаимопомощ възлага задачи по начин, който помага на сестрите да разберат, че обучението при посещение е една важна духовна отговорност.²

Посещаващите учителки идват, за да опознаят и обикнат искрено всяка сестра, да ѝ помогнат да укрепят вярата си и при нужда да ѝ служат. Те търсят лично вдъхновение, за да узнаят как да откликнат на духовните и материални нужди на всяка посещавана сестра.³

“Обучението при посещение става Господно дело, когато се съсредоточим над хората, а не над процентите. В действителност обучението при посещение никога не свършва. То е по-скоро начин на живот, отколкото задача”⁴.

От Писанията

Матей 22:36–40; Иоана 13:34–35; Алма 37:6–7

От нашата история

Илайза Р. Сноу, втората обща президентка на Обществото за взаимопомощ, учи, “Аз намирам службата на учителя за висока и свята”. Тя съветва посещаващите учителки да бъдат “изпълнени с Духа Божий, с мъдрост, със смирение, с любов”, преди да посещават домовете, тъй че да са в състояние да установят и да посрещнат както духовните, така и материалните нужди. Тя казва, “може да почувствате нужда да говорите с думи на мир и утеха, и ако видите, че на някоя сестра ѝ е студено, вземете я до сърцето си, както бихте взели дете в скута си, за да го сгреете.”⁵

Като вървим напред с вяра, както правели сестрите от ранното

Общество за взаимопомощ, ще имаме Светият Дух със себе си и ще бъдем вдъхновени да узнаваме как да помогнем на всяка посещавана сестра. “Нека (ние) се стрем(им) към мъдрост, вместо към сила, и ще има(ме) всичката сила, която (нашата) мъдрост може да упражни”, казва сестра Сноу¹¹.

БЕЛЕЖКИ

1. Джули Б. Бек, “Обществото за взаимопомощ: едно свято дело”, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 114.
2. Вж. *Ръководство 2: служение в Църквата*, 2010 г., 9.5; 9.5.2.
3. Вж. *Ръководство 2*, 9.5.1.
4. Джули Б. Бек, *Лиакхона*, ноем. 2009 г., стр. 114.
5. Илайза Р. Сноу в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 108.
6. Илайза Р. Сноу в *Daughters in My Kingdom*, стр. 45–46.

Какво мога да направя?

1. Как мога да се усъвършенствам в способността си да изпълнявам своята важна отговорност като посещаваща учителка?
2. Как мога аз като посещаваща учителка да помагам на други сестри да изпълняват отговорността си като посещаващи учителки?

За повече информация, отидете на reliefsociety.lds.org